

Hei

Syyslaskennan tulokset alkavat hahmottua. Turun lintutieteellisen yhdistyksen kotisivuilla oleva taulukko

<https://www.tly.fi/tutkimus/talvilintulaskennat/talven-2021-2022-tulokset/>

kertoo tarkemmin luvuin missä maakunnan linnustossa juuri nyt mennään. Taulukkoon tutustuminen kannattaa aloittaa lukuohjeet alataulukosta. Eräät lajit ovat taulukossa vain yhteenvetotietona, eivät reittikohtaisesti. Ne on merkitty vaalean ruskealla, esim. harmaahaikara.

Valtakunnan tuloksia voi katsella tältä sivulta, josta näkee laji- ja reittikohtaista tietoa

<https://laji.fi/project/MHL.3/stats?tab=censuses&year=2021>

Valtakunnan sivuilta löytää tietoja kustakin laskennasta, reiteistä ja lajeista. Esimerkiksi lajeja voi katsella kartoilla ja trendeinä. Trendejä löytyy niin valtakunnan tasolla, kuin yhdistyskohtaisesti. Kultakin reitiltä saa kaikki sen tiedot kautta aikojen.

Varsinais-Suomessa on reittejä nyt laskettuna 66 kpl ja yhteensä 614 reittikm. Muutaman reitin tulokset vielä puuttuvat. Yhteensä on lajeja havaittu 114 ja yksilöitä 10 reittikilometriä kohden 1146. Lajimäärä on kohtuullisen suuri, mutta ei ennätysellinen. Ennätys on viime syksyn 135 lajia. Yksilömäärä on suuri, kuten marjasyksynä kuuluukin, mutta kalpenee hieman esim. marjasyksyllä 2014, jolloin oli yksilöitä 1255.

Vaikka lajeja tavattiin kohtuullisen paljon, niin silti eräät ”tavanomaiset” lajit jäivät nyt näkemättä: haahka (tavattu viimeisen 10 vuoden aikana yhdeksänä syksynä laskennassa), tukkakoskelo (8), jänkäkurppa (5), merisirri (6), riskilä (9), pohjantikka (5), kangaskiuru (6), mustapääkerttu (6) ja tundraurpiainen (5). Uusia lajeja syyslaskennoille olivat tulipäähippiäinen ja virtavästäräkki.

Taulukosta kannattaa katsoa myös eri reittien tuloksia, sillä niistä huomaa, miten yksittäisen reitin tuloksesta ei voi päätellä kokonaisuutta.

Yleisimmät lajit olivat sini- ja talitiainen, sekä räkättirastas ja varis, jotka tavattiin 65 reitillä eli lähes jokaisella lasketulla reitillä. Seuraavaksi yleisimmät olivat närhi (63), käpytikka (63) ja mustarastas (62) sekä naakka ja harakka (61). Vastaavasti runsaimmat lajit olivat räkättirastas (348 yks/10reittikm), naakka (103), talitiainen (81), harmaalokki (70), sinitäinen (55) ja keltasirkku (42). Huomaa, että taulukossa on uusi sarake, joka kertoo jokaisen lajin kohdalla sen, monellako prosentilla reiteistä laji tavattiin.

Laji/lajiryhmäkohtaisesti tarkastellen tulokset ovat seuraavat:

Silkkiiukkuja oli paljon, edellisen kerran enemmän on ollut syksyllä 2013.

Merimetsoja oli myös paljon, mutta lähivuosina on ollut vastaavia tai suurempia määriä.

Harmaahaikaroita oli runsaasti, enemmän on ollut vain 2015 ja 2020.

Kyhmyjoutsenia oli viime vuoden tapaan hyvin paljon, enemmän on ollut vain 1991 ja 2020.

Samoin laulujoutsenia, joita oli vielä enemmän vain syksyllä 2016.

Lauhan syksyn olisi luullut näkyvän myös hanhien määrissä, mutta näin ei käynyt. Vain valkoposkihanhia tavattiin toiseksi eniten, vaikka viime syksyn ennätyksestä jäätiin todella kauas.

Muiden hanhien määrät olivat pieniä ja metsähanhia ei nähty lainkaan.

Haapana teki viime vuonna ennätyksen, nyt siitä jäätin vain vähän. Tavilla sen sijaan viime vuoden ennätys kolminkertaistui. Niitä oli suorastaan käsittämätön määrä (792 yksilöä) suhteessa siihen, että tavilla on ollut useita nollasyksyjä laskennassa, viimeisimmät 2001 ja 2002.

Sinisorsia oli paljon, enemmän on viimeksi ollut syksyllä 2008.

Harmaasorsasta näyttää tulleen vakituinen syyslaskentalaji. Nyt jo yhdeksäs syksy peräkkäin lajia löytyi laskennassa.

Jouhisorsia tavattiin kolmanneksi eniten kautta aikojen, suhteessa enemmän on ollut vain 1977 ja 1984. Edellisen kerran enemmän kuin yksi yksilö on nähty syksyllä 1991!

Punasotka on tavattu viimeisen 10 vuoden aikana vain kolmesti syyslaskennassa, joten havaitut yhteensä 11 yksilöä kahdella eri reitillä ovat poikkeuksellisia. Syyslaskentojen ennätys on syksyltä 1977, jolloin nähtiin 29 yksilöä.

Tukkasotka teki melkein ennätyksen, sillä vain syksyllä 1977 on ollut enemmän. Lajin yleisyyttä kuvaa se, että niitä nähtiin noin joka kolmannella reitillä.

Haahka jäi nyt puuttumaan neljännen kerran syyslaskennassa, aiemmat syksyt ovat olleet 1975, 1977 ja 2017.

Mustalintu palasi viime vuoden ennätyksen jälkeen normaalitasolle. Pilkkasiipiä nähtiin vain yksi yksilö. Nolla on ollut viimeksi 2005, mutta tämän jälkeen on aina ollut enemmän.

Telkkiä, uiveloita ja isokoskeloita oli viime aikojen normaalit määrät.

Merikotka jatkaa hiljaista runsastumistaan ja oli taas runsain ja yleisin päiväpetolintu. Vertailuksi viimeisin nollasyksy on ollut 1996 ja viimeisin alle 10 yksilön syksy 2005. Laji havaittiin 55 % reiteistä.

Sinisuohaukkoja ei tavallisesti nähdä lainkaan, mutta tänä syksynä havaittiin kuusi yksilöä.

Enemmän on ollut vain syksyllä 2008, jolloin nähtiin 11 yksilöä.

Kanahaukkoja oli hieman normaalia vähemmän, mutta varpushaukkoja oli paljon. Niitä on ollut vain joitakin kertoja enemmän. Varpushaukkoihin vaikuttaa marjatalvi runsaamman saaliin johdosta.

Hiirihaukkoja tavattiin viime vuosien tasoa eli pitemmällä ajalla arvioiden paljon. Piekanalla oli samoin kohtalainen syksy. Molemmat lajit ovat vakinaistuneet laskennoissa viimeisen 10-15 vuoden aikana. Lumien väheneminen ilmastonmuutoksen seurauksena vaikuttaa näiden lajien talvehtimiseen.

Tuulihaukka on syyslaskennoissa harvinaisuus, nyt laji havaittiin kolmatta vuotta peräkkäin.

Pyitä oli erittäin paljon, viimeksi enemmän on ollut syksyllä 1986. Teeriä on viime vuosiin nähden kohtuullisen paljon ja metsoja melko normaalisti eli tänä syksynä peräti neljä.

Nokikanoja oli jo toista syksyä peräkkäin paljon, mutta ei sentään ennätyksellisesti.

Töyhtöhyppä teki viime syksynä ennätyksen, mutta nyt palattiin vähän normaalimpaan määrään. Silti niitä oli paljon.

Muista kahlaajista taivaanvuohia ja lehtokurppia oli vähän ja jänkäkurppaa ei nähty lainkaan.

Naurulokkeja oli nyt kolmatta syksyä peräkkäin yli 1 yksilö/10reittikm. Näitä syksyjä edellisen kerran samaan määrään on ylletty syksyllä 1982.

Kalalokkeja oli kolmatta syksyä peräkkäin paljon. Etenkin kalalokkimäärät vaihtelevat hyvin paljon, nyt siis lähes kolminkertainen määrä verrattuna viime vuosikymmenen keskiarvoon.

Harmaalokkeja oli samaa luokkaa, kuin lähivuosina, mutta pitemmällä tähtäimellä paljon.

Kesykyhkyjä oli jo kolmatta syksyä normaalia enemmän. Uuttukyhyjä oli vielä enemmän kuin viime syksynä, mutta tulos on vain kolmannes syksyn 1982 ennätyksestä. Sepelkyhkyjä oli edelleen paljon, vaikka viime syksyn ennätys jäi rikkomatta. Kaikkien aikojen kolme suurinta määrää ovat nyt vuosilta 2019-21.

Pöllöjä tavattiin normaalin vähän.

Kuningaskalastaja tavattiin toista syksyä peräkkäin laskennoissa. Edellisen kerran laji tavattiin syksyllä 2008 ja yhteensäkin se on nähty vain kahdeksana syksynä vuonna 1975 alkaneissa syyslaskennoissa.

Harmaapäätikkoja oli viime aikojen normaalisti, mutta palokärkiä oli ennätyksellisesti. Nyt palokärkiä nähtiin kolmannen kerran yli 1 yks./10reittikm. Edelliset kerrat ovat 2008 ja 2014. Valkoselkätikkua ei nähty lainkaan. Laji on nähty syksyn 2015 suurvaelluksen jälkeen neljänä syksynä ja jäänyt näkemättä syksyinä 2016, 2017 ja nyt 2021. Tätä aiemmin laji on nähty syyslaskennoissa neljä kertaa.

Käpytikkoja oli viime vuosien normaalia hieman enemmän. Pikkutikkoja oli hieman normaalia vähemmän.

Niittykirvisiä oli paljon, mutta ei ennätyksellisesti.

Tilhiä oli hyvin vähän, ainoastaan syksyinä 1978 ja 1992 niitä on ollut vielä vähemmän.

Pohjoisempana pitää olla erittäin paljon pihlajanmarjoja, koska ne eivät ole laskenta-aikaan mennessä saapuneet maakuntaan.

Viisi koskikaraa kolmella reitillä on mukava tulos, vaikka ei mitenkään poikkeuksellinen.

Peukaloinen teki ennätyksen ja niitä oli lähes nelinkertainen määrä verrattuna 2010-luvun keskiarvoon. Punarintoja oli sen sijaan vain hieman enemmän kuin 2010-luvun keskiarvo.

Mustarastaita oli ennätyksellisen paljon ja kaksinkertainen määrä verrattuna viime vuosikymmenen keskiarvoon. Räkättirastaita oli myös hyvin paljon, mutta syksyinä 1991, 2014 ja 2017 niitä on ollut vielä enemmän.

Punakylkirastaita oli ennätyksellisesti, vaikka lähes samaan on ylletty syksyinä 1980 ja 2014.

Samoin kulorastaita oli paljon, mutta enemmän on havaittu 2014 ja 2017.

Tiltalteja oli useita, enemmän on ollut vain syksyllä 2011. Hippiäisiä oli viime syksyjen normaali määrä, kuten myös viiksitimaleja ja pyrstötiaisia.

Hömötiaisia oli toiseksi vähiten kautta aikojen, ennätys on viime syksyltä.

Töyhtötiaisia oli jälleen ennätysvähän. Nyt jäätiin ensimmäistä kertaa alle 2 yks./10reittikm. Lajia nähtiin kuitenkin 55 % reiteistä.

Myös kuusitiaisia oli hieman normaalia vähemmän.

Sini- ja talitiaisia oli suunnilleen viime syksyjen normaali määrä.

Puukiipijöitä oli laskennoissa viime syksyjen normaali määrä, mikä pitemmällä tähtäimellä tarkoittaa kuitenkin tavallista enemmän.

Isolepinkäinen teki viime syksynä ennätyksen, josta nyt jäätiin hieman. Lajille sopinevat uudenlaiset lumettomat ja leudot talvet ja meillä talvehtiva kantaa kasvaa. Laji nähtiin joka kolmannella reitillä.

Närhiä oli normaali määrä, sen sijaan harakoita näkyi hieman tavallista vähemmän.

Naakka teki vuosi sitten ennätyksen ja nyt niitä oli taas yli 100 yksilöä/10reittikm. Myös variksia oli paljon. Korppi palasi viime syksyn ennätyksen jälkeen viime vuosien normaalille tasolle.

Kottaraisia oli paljon, edellisen kerran enemmän oli viime syksynä ja sitä ennen syksyllä 2001.

Lajilla on taipumusta olla marjasyksyinä runsas, mutta tämä ei ole ainoa kriteeri, sillä viime syksynä ei ollut marjoja. Ilmeisesti lajille kelpaavat myös sulat ja lumettomat maat hyvin.

Varpusella on kanta ollut tasainen alhainen nyt jo seitsemän vuotta. Nyt tehtiin kaikkien aikojen pienin tulos. Juuri uutisoitiin siitä, että varpusen yksilömäärä on vähentynyt eniten Euroopan lintulajeista. Sama koskee myös Suomea! Varpunen on jo hävinnyt laajoilta alueilta meilläkin, josta kertoo se, että laji havaittiin vain 45 % reiteistä. Varpusen tilannetta Suomessa voi tarkastella täältä ja sivulla voi vaihtaa alueeksi myös yhdistyksen alueen:

<https://laji.fi/project/MHL.3/stats?tab=species&species=MX.36573&year=2021>

Siitä poiketen pikkuvarpunen on edelleen runsas, vaikka määrä on hieman laskenut huippuvuosista. Pikkuvarpunen on nyt melkein kuusi kertaa runsaampi kuin tavallinen varpunen ja se havaittiin 83 % reiteistä.

Peippoja oli paljon, edellisen kerran enemmän on ollut 2014. Järrejä oli hyvin paljon, enemmän on ollut vain syksyinä 1987 ja 2017.

Viherpeippon määrä putosi taas hyvin alas, vaikka niitä nähtiin 88 % reiteistä. Vielä pienempiä määriä on tavattu viimeksi syksyllä 1983 ja sitä aiemmin. Laji ei tunnu millään toipuvan loistaudista.

Tiklejä oli normaali viime aikojen määrä, mutta pitkällä tähtäimellä tietenkin paljon.

Vihervarpusia oli paljon ja laji näkyi 73 % reiteistä. Urpiaisia oli vähän, edellisen kerran vielä vähemmän on ollut syksyllä 2015. Molemmilla lajeilla vuosittainen vaihtelu on suurta.

Käpylintuja havaittiin paljon ja etenkin pikkukäpylintuja jää varmasti paljon pesimään kuusimetsiin.

Punatulkkuja oli hieman normaalia enemmän, kuten marjasyksynä kuuluukin olla.

Keltasirkkuja oli samoin hieman normaalia enemmän.

Tutkikaa itse lisää taulukosta.

Kiitos kaikille laskijoille!

Epa